

18. évközi vasárnap 2014.

Bevezető

A mai, évközi 18. vasárnap evangéliumában a kenyérszaporítás csodájának leírását halljuk majd. Lehet, hogy csak ez a tény gondolkodtatna meg bennünket, ha nem figyelnénk fel arra, ami ezt megelőzte. A tömeg Jézus utáni tódulására, Jézus tanításának lelkes hallgatására, és arra, amit az evangélista feljegyzett, hogy Jézus szíve megesett az őt hallgató éhezõ embereken.

Mi mit teszünk azért, hogy meghallgathassuk Jézus tanítását, és mit az éhezõkért?

Vizsgáljuk meg lekiismeretünket.

Kirié Litánia

Urunk, Jézus! Bocsásd meg az éhezõk iránti eddigi gyenge szolidaritásunkat. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy oly ritkán dobunk pénzt a Szent Antal kenyere perselybe. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus! Add, hogy napról napra erõsödjék bennünk a szolidaritás a szegénységi küszöb alatt élõk iránt. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Magamról valamit a kedves testvérek. A rendi vezetés 85-ik életévemben áthelyezett a rózsadombi templomunkból ebbe a szép pasaréti templomba lelkipásztornak, magyarul kiségitõ papnak.

67 évvel ezelõtt öltöttem magamra a ferences habitust. 1953-ban szenteltek pappá. Gyémántmisés pap vagyok. Teológiából doktoráltam. Matematika-fizika szakos tanári diplomát szereztem. Mint matematika-fizika szakos tanár, 15. évet szolgáltam Esztergomban. 15 évet Szentendrén. 10 évet a Szent Angélában, annak újra-índítójaként, 12 évfolyamos iskolává alakítójaként. Közel negyven évet vasárnapi kiségitõként és templom-igazgatóként, rendház és közösségépítõ lelkészként, Rózsadombon. És most újra itt, ahonnét elindultam, 61 évvel ezelõtt, és nagyon szép nyolc évet tölthettem a hitvalló hõs elõdök között. És most a Gondviselés életalkonyom éveiben visszavezérelt ide, ahonnét indultam. És errõl a szószékrõl mondhatom e szentbeszédet, ahonnan mondtam elsõ szentbeszédemet.

T! Kettõs éhség – testi és lelki - kíséri végig az embert a történelem útján. Sokszor súlyos terhet és feladatot jelent számára ennek csillapítása, de önerejébõl mind a mai napig képtelen megbirkózni vele.

Az emberi szellem veleszületett nyugtalansággal törekszik a mind nagyobb tudásra, több ismeretre. Ezért tulajdonképpen örömmel hallgatja azt, aki nála többet tud. Ezért tisztelte az emberiség mindenkor tudósait, bölcseit. Lehet, hogy ezektõl az ember valóban sok kérdésre kapott választ, végül azonban mégis éhesen maradt a lelke. De maga, a nagy tudós lelke is éhezik a lelkiek iránt. Az embernek ezt lelki éhségét csak Jézus képes kielégíteni.

Ezt tudta a mai evangéliumban említett tömeg is, amely a városokból és falvakból tódult utána, hogy magáról megfeledkezve hallgathassa. Ő megtanítja a feléje fordulót arra, hogy ne állatnak, hanem a teremtés koronájának, Isten képére és hasonlóságára teremtett embernek érezze, és vallja magát. Aki tudja önmagáról, hogy õ az egyetlen teremtmény ebben világban, akivel egy Isten törõdik. Segíti földi küzdelmeiben, segíti szépen, boldogan élni itt a földön, s akit, mint fogadott gyermekét, a menyeyi Atya fogadja be majd az életút végén végtelen szeretetébe.

De addig is, a hosszú vándorúton sokféleképpen táplálja azokat, akik tudják, érzik, hogy nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden olyan igével, amely Isten ajkáról való, mindazokat, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot.

De nem jobb a helyzet a testi éhség csillapításának dolgában sem.

Jézus mintha a pusztai Kísértővel folytatott vitát, az imént hallott mondatát egészítené ki itt. Mintha azt mondaná: „nemcsak igével él az ember, hanem kenyérral is.”

Nem a kenyér mennyiségén, nem is a szállítás lehetőségén múlik ma milliók éhsége, hanem csupán azon, hogy kik és hogyan tanulják meg Jézustól szánni a sereget. Jézus szánakozása és segítő készsége nem csupán egy adott eset volt, hanem egy példaeset mindenkorra, napjainkra is, és mindenhová, magyar földre is! Az ő módszere a világ számára az egyetlen megoldási lehetőség a testi-lelki nyomorúság megszüntetésére.

Az Egyház léte első pillanatától fogva komolyan vette ezt a küldetését. A „ti adjatok nekik enni!”, krisztusi felszólítás teljesítését.

Az Apostolok Cselekedetei tanúsága szerint az apostolok nemcsak az isteni ige kenyerét osztogatták a híveknek, hanem a mindennapi testi táplálékról is gondoskodtak. Ezért választották ki a hét szerpapot, hogy az asztalnál ellássák a szolgálatot. Az Apostolok Cselekedetei szerint, az első keresztény-közösségekben nem akadt egyetlen egy szűkölködő sem. És ma?

Az Egyház mindig feladatának tartotta, hogy az irgalmasság testi és lelki cselekedeteivel forduljon az emberek felé. A pápák körlevelei, enciklikái, a Rerum Novarumtól kezdve, a Centesimus Annus-ig, újra és újra felhívták a világ figyelmét a szociális igazságosság érvényesítésére.

Ma egyszerűen megmásíthatatlan tényként fogadják el, hogy még a leggazdagabb országokban is, a munkaképes lakosságnak közel 10 %-a munkanélküli, az emberiség nagy tömegei éheznek. Jézus szavait idézik: „Szegények mindig lesznek veletek.” De nem mindegy, hogy mennyi és miért? Hogy miért fosztják meg az embert kenyérkereső állásától? Miért veszik ki még az utolsó falat kenyeret is a szegény ember szájából. Ki beszél ma még szociális hálóról magyar földön?

S a Világ nagyhatalmai, a pénzügy, gazdaság, az eladósodás, a munkanélküliség, az éhezés kérdéseinek megtárgyalásakor egyszerűen tudomásul veszik a tényeket. Megegyeznek abban, hogy tovább keresik a megoldás lehetőségeit. De eddig még sohasem álltak elő konkrét megoldási javaslattal.

Mi lenne, ha a világ csak egy órára, komolyan venné Jézusnak a mai evangéliumban hallott szavait. S szánni tudná a tömeget, a testileg, lelkileg nyomorgókat? S feltenné a kérdést: Mi szükség van arra, hogy naponként több milliárd dollárt fordítsanak háborúkra, fegyverekre, emberek és kultúrártékek pusztítására? S miért nem fordítják ezt az összeget a kardok ekevasakká kovácsolására?

Ha mi csak szavunkat tudjuk felemelni, és szolidaritásunkat kifejezni az éhezők milliói iránt. Azért egyről ne feledkezzünk meg! Hálát mondani mindazoknak, akik az emberek testi éhségének csillapításában Isten munkatársai. A mezőgazdaságban dolgozók tömegeinek, az élelmiszeripar alkalmazottainak, az áruszállítás dolgozóinak, sőt minden, ételt asztalainkra varázsoló háziasszonynak. Ők valamennyien a kenyér-szaporító Jézusnak a munkatársai.

T. Ne feledjük, ha csak egy darab kenyeret is adunk az éhező testvéreinknek, vagy egy pohár vizet a szomjazó testvérünknek, máris enyhítettünk a világ nyomorán és nem marad el bőséges jutalmunk sem. Ámen.

F. F.